

Tereza Janišová

ERILLIAN

Díl I.

Město čarodějů

Ilustrace Petr Vyoral

Tereza Janišová

ERILIAN

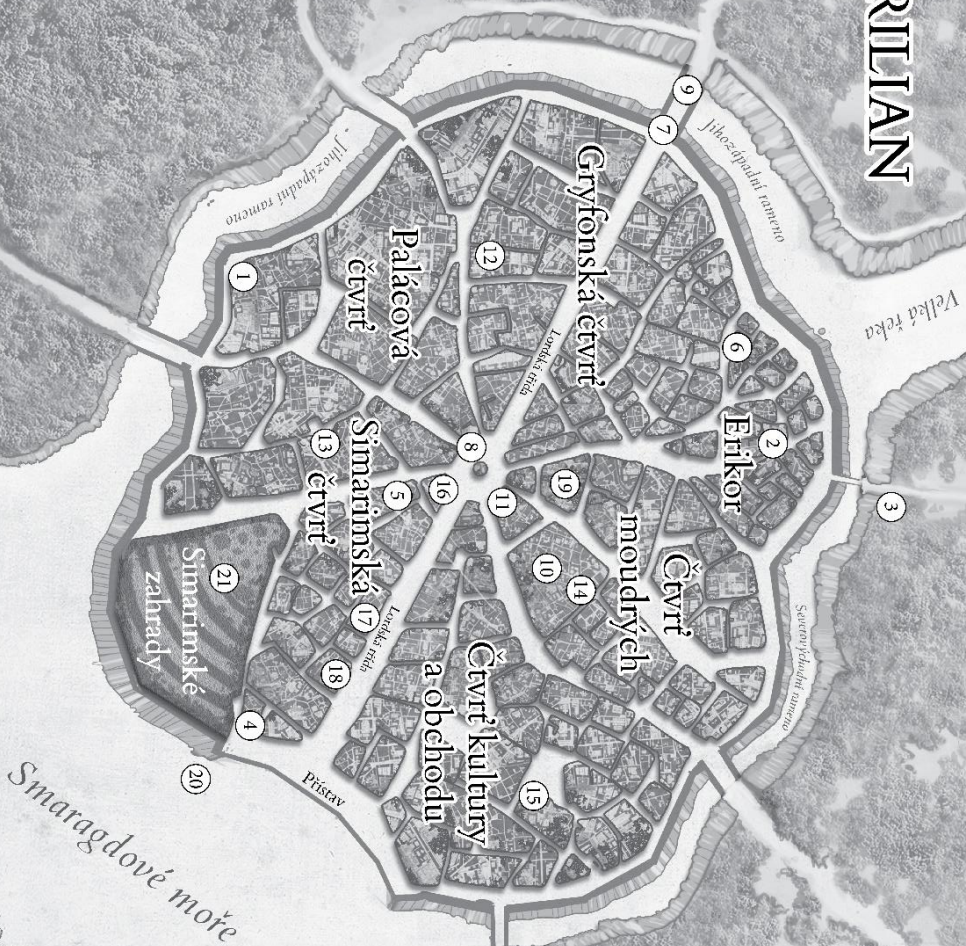
Díl 1.

Město čarodějů

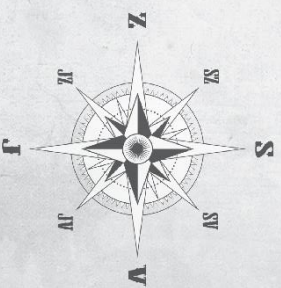

Ilustrace Petr Vyoral

ERILIAN

- 1 - Tesanský palác
- 2 - Čajovna U Veselé dýně
- 3 - Hospoda U Malého mostu
- 4 - Dům Arkandeliů
- 5 - Rezidence Tarlisů
- 6 - Vchod do podzemí
- 7 - Gryfonská brána
- 8 - Nebeská věž a Osmisměrné náměstí
- 9 - Obloukový most
- 10 - Areal Univerzity magických věd
- 11 - Sídlo Velké rady čarodějů a zahrada s labryntem
- 12 - Quirilský palác
- 13 - Roziemský palác
- 14 - Velká knihovna
- 15 - Sevelhovy lázně
- 16 - Erilinské divadlo
- 17 - Jasper & Kerlof
- 18 - Marcpánov
- 19 - Chrám všech bohů
- 20 - Dračí maják
- 21 - Ruiny starého chrámu

ERILIAN

Díl 1.

Město čarodějů

Erilian... starobylé město vystavěné z kamení, cihel a magie. Členem Velké rady se stanou jen ti nejlepší a nejváženější čarodějové. Někteří neváhají získat jedno ze zlatých křesel v Kruhovém sále i za cenu zločinu. To ale mladička čarodějka Kiara zatím netuší. Studium na Univerzitě magických věd, tajemný cizinec s uhrančivým pohledem i nečekané odhalení vlastní minulosti... Nemalé sousto pro jednu sedmnáctiletou zrzku, které magie obrátí život vzhůru nohama.

Vyšlo také v tištěné a audioknižní verzi.

Tištěnou knihu můžete objednat [ZDE](#).

Audioknihu můžete objednat [ZDE](#).

*Všem, kteří umějí čarovat,
i když o tom třeba ani sami nevědí...*

PŘED DVANÁCTI LETY...

„Magii jsme dostali darem. Od dívky, která sem přiletěla na hvězdě.“

„Jak se jmenovala?“

„Lidé jí říkali *Nebeská princezna*.“

„To ale není jméno.“

„Ona jméno nepotřebovala.“

„A jak to s ní tedy bylo?“

„Bylo, nebylo... Na lesním palouku se mezi stojícími kameny páslo stádo koz. Bílých i strakatých. Měsíc a hvězdy jim k té noční přežvýkavé hostině svítily. Ferial si ale svých rohatých svěřenců nevšímal. Ležel na plochem balvanu a fascinovaně zíral na černou oblohu posetou miliony zářících teček. Tak jako každou noc.

Hvězdy svítí a zdobí nebe. To je jejich práce. Feriala nikdy nenapadlo, že by některá z hvězd mohla porušit řád nebeského soukolí, vytrhnout se z vesmírné báně a vydat se na svoji vlastní cestu. Mladík proto tehdy v noci zíral nadmíru vyjeveně a nevěřícně, když jeden z bíle zářících bodů přeletěl oblohu a zmizel za nejbližším kopcem. Stříbřitě bílé světlo spadlé hvězdy ale i potom slabě ozařovalo okolní lesy.

Ferial chvíli váhal, pak ale sebral všechnu odvahu a povzbuzen souhlasnými pohledy svého kozího stáda se vydal za bílou září. Jak se blížil, srdce mu bušilo stále víc a víc, až nakonec dorazil k místu, které hledal.

Hvězda vypadala jako diamant, ze kterého vycházelo měkké bílé světlo. Jakoby k sobě Feriela volala a vábila. V tu chvíli si připadal jako můra přitahovaná ohněm. Bílým nepálivým ohněm. Nakonec přemohl strach a zářícího kamene se dotkl.

V tu chvíli se okolo diamantu začala tvořit podivná mlha. Mísila se s bílým světlem a pomalu nabývala tvaru lidské postavy. Mladík nemohl uvěřit vlastním očím, nebyl schopen pohnout ani malíčkem u nohy, jen užasle hleděl na zázrak, který se před ním odehrával. Lidská postava ze světla

a mlhy začala pomalu získávat pevnější obrys a za chvíli před ním stála překrásná dívka s dlouhými vlasy barvy měsíce.

„Tím že ses dotkl mojí hvězdy, daroval jsi mi lidskou podobu a zachránil život,“ řekla a vzala Feriela za ruku. „Na oplátku ti i já něco daruji.“

Feriel cítil, jak do jeho nitra proudí přes jejich spojené ruce cosi silného a chladivě hřejivého. Když ho dívka pustila, jeho pravá ruka ještě chvíli slabě bíle zářila.

„Nyní máš dar, který ti změní život, Ferieli,“ řekla nebešťanka. „Jsi prvním z mnoha generací čarodějů. Užívej svoji sílu moudře.“

Feriel dívce přísahal, že se bude řídit její radou. Také ji požádal, aby se stala jeho ženou, protože věděl, že nikdy, i kdyby žil třeba až do skonání věků, by nikoho nemiloval tak, jako miloval a obdivoval od první chvíle dívku z nebes.

Na místě, kam hvězda dopadla, spolu ti dva založili Erilian – Město čarodějů, skvost, jaký nemá nikde na Avalonii, ani jinde na světě, obdoby. Jejich rod tam vlál moudře po mnoho let.

Okolo diamantové hvězdy byl vystavěn chrám. Jak se ale Erilian rozrůstal, přibývalo stále více domů, paláců, ulic, uliček, věží, kašen a dalších staveb. Za několik set let starobylý chrám i s hvězdou zmizel, a dnes už nikdo neví, kde přesně je. Snad někde hluboko v podzemí Starého Erilianu.

Postupem roků, díky magické síle v podzemí ukryté hvězdy, která na místní obyvatele nenápadně, ale vytrvale působila, vznikly v Erilianu i další čarodějné rody. Žádný z nich však neměl takovou magickou moc, jako přímí potomci Feriela a dívky, které lidé říkali Nebeská princezna.“

„Hezká pohádka, tati.“

„To není pohádka, ale legenda. Pohádky jsou vymyšlené. Legendy se dotýkají dávné minulosti, našich předků a počátků magie.“

„Pohádky jsou zábavnější.“

Stáli na vrcholku nejvyšší věže. Čaroděj a jeho malá dcerka. Lean Arkandel vlastnil tři vznešené tituly (ale nikdy se jimi nechlubil) – Magistr magie, Profesor Univerzity magických věd, člen Velké rady čarodějů. Kiařino jméno sice nezdobil žádný titul, její hlavní a nepřehlédnutelnou ozdobou ale byla záplava tmavě rezavých kudrn lemujících její drobný obličejík.

„Je na čase rozšířit si obzory,“ řekl Lean a postavil dcerku na široké kamenné zábradlí. Pevně ji přitom držel, kdyby jeho ratolest náhodou napadlo vydat se na riskantní toulky tak vysoko nad zemí. „Podle Princezny pojmenovali i tuhle věž. Nejvyšší věž, co kdy byla postavena. K obloze je to odsud už jen kousek.“

„Nebeská věž.“ doplnila otce Kiara, cucající karamelový bonbon a zírající na město rozkládající se tři sta třicet metrů pod nimi. Město postavené během mnoha staletí za pomoci magie a kouzel. Střechy

paláců a chrámů se v podvečerním slunci zlatavě leskly, množství mramoru, skla a mosazi se navzájem proplétalo v dokonalé souhře a bezpočet věží rozličných tvarů a velikostí dodával celému panoramatu vznešeného ducha.

„Odsud vidíš celý Erilianský ostrov jako na dlani,“ pokračoval Lean ve zjednodušeném zeměpisném výkladu. „Stejně tak Velkou řeku i její obě ramena, která naše město obtékají z obou stran. Tamhle na jihovýchodě se pak vlévají do Smaragdového moře.“ V nekonečné vlnící se hladině se odrážela podvečerní obloha.

„Nemáš další bonbon, tati?“

„Tebe to nebaví, vidí?“ odušil Lean rezignovaně a z kornoutu schovaného v kapse pláště vytáhl další mléčnou karamelu.

„Moc ne. Vyprávěj mi něco dobrodružnějšího.“

„Tak fajn, co s tebou mám dělat. To první, co uvidí lidé na lodích připlouvajících k Avalonii a do Erilianského přístavu z dalekých zemí na jihovýchodě, je Dračí maják. To je ta hranatá věž na malém ostrůvku tamhle v moři, okolo které je obmotaný kamenný drak. V jeho očích a tlamě hoří věčný dračí oheň. Lodě ho vidí už z velké dálky a v noci je bezpečně navádí do přístavu. Říká se, že jednou přiletěl do Erilianu drak, požíral lidi na ulicích a zapálil půlku města. Jeden odvážný čaroděj šel ale s drakem bojovat. Drak ho zahnal až do moře, čaroděj musel plavat a vyškrábal se na ostrůvek se strážnou věží. Tam za ním drak doletěl a své dlouhé šupinaté tělo kolem věže obmotal. Když už se chystal hrdinného čaroděje sežehnout svým plamenem, sebral čaroděj zbylé síly a pomocí mocného kouzla proměnil draka v kámen.“

„Ale nezabil toho draka tati, že ne?“ zeptala se Kiara trochu pobouřeně. Lean si až teď uvědomil dceřinu slabost pro tato šupinatá stvoření a rychle obrátil kartu.

„To víš, že ne. Když někoho promění čaroděj v kámen, ať už to je člověk, drak, nebo cokoli jiného, dotyčný vlastně jen spí a ani mu nevadí, že je z kamene.“ Zdálo se, že to Kiaru trochu uklidnilo, zatímco Lean se nenápadně vrátil k dceřině vzdělávání: „Přímo pod námi je Osmisměrné náměstí. Podívej se dolů, ale opatrně! Neboj se, držím tě pevně. Vidíš? Má tvar přesného kruhu a Nebeská věž stojí v jeho středu.“

„Odtud to vypadá jako slunce.“

„To je pravda. Dlažbu na náměstí tvoří mozaika z dlažebních kostek poskládaných do tvaru slunce s osmi paprsky. Každý z nich ukazuje na jednu světovou stranu. Také sem, do středu města, vede osm hlavních ulic Erilianu. A hned u Osmisměrného náměstí je sídlo Velké rady.“

„Kde?“

„Tamta velká budova s prosklenou kopulí a věžemi.“

„A je to uvnitř hezký?“

„Je to tam... až moc hezký. Všechno je velké, bílé a zlaté. Ale já už to ani moc nevnímám.“

„A co tam vlastně děláš, tati? Hádáš se s *páprdy*? Maminka vždycky, když ráno odcházíš, říká: *„Už se jde zase hádat s těmi starými páprdy.“*“

„Maminka má pravdu. Ostatně jako vždycky. Jsem jedním z jedenácti členů Velké rady. Rod Feriela a Nebeské princezny vládl ve městě čarodějů velmi dlouho. Když ale jednoho dne odplul

poslední Erilianský král z města pryč a do Erilianu se ze své plavby už nevrátil, nastal mezi ostatními rody boj o moc a vládu. Nikdy se nedohodli na nějakém řešení, které by vyhovovalo všem, a tak byla zvolena Velká rada čarodějů. Má jedenáct členů, nikdy nemůže mít ani o jednoho člena více nebo méně. A my se snažíme mezi rody udržovat mír. Na všem, co se týká Erilianu, se musíme dohodnout. Myslím, že tak je to pro obyvatele města nejlepší. Někdy tě do sídla Velké rady vezmu, až zrovna nebudeme mít zasedání. To je totiž hrozná nuda.“

„Další bonbón, prosím!“

„Nebudeš pak jíst večeři a vyhubováno za to dostanu já. No dobře, tumáš. Ale je to poslední!“

Toho večera začalo pršet a během několika málo minut se vlahý letní deštík změnil v liják, jaký Erilian už dlouho nezažil. Náměstí, ulice, uličky, střechy domů, paláců, věží a chrámů bičovaly proudy vody. Po obloze se valila tmavá mračna a občas po ní, jako tenká rozvětvená čárka, sjel blesk následován mohutným zahřměním.

Leanovi, jeho ženě Xandriele ani Kiaře pokažené počasí na náladě nijak neubralo. Lean se s Kiarou stačil vrátit domů těsně předtím, než začalo pršet, a po skvělé večeři, která na ně čekala na stole, se všichni tři usadili ve velkém pokoji na zem před krb.

Kiara si prohlížela náramek ze zelených kamínků na ruce své matky.

„Líbí se ti?“ zeptala se Xandriela.

„Líbí,“ řekla Kiara. „Půjčíš mi ho?“

Xandriela se na dceru usmála, sundala si náramek z ruky a navlékla ho na Kiařino zápěstí. Byl pro ni velký, takže jí po tenké ručce sjel až k předloktí.

„Nedaly by si teď dámy něco dobrého na zub?“ zeptal se Lean.

„Jasně že jo!“ řekla Kiara a zajiskřilo jí v očích.

„Tak si vyber...“ ukázal Kiaře obě ruce zabalené v pěst a malá čarodějka se dotkla té pravé.

Když Lean dlaň otevřel, nebylo v ní nejdřív nic, pak se tam ale z ničeho nic objevila malá červená kostička, která se začala rychle zvětšovat, a vytvářely se na ní kroutící se zlaté ornamenty. Najednou přestala kostka růst a její horní strana se otevřela. Z dutiny uvnitř vylezl malý králík ušitý z kousků barevných látek. Místo oček měl fialové korálky a na sobě maličkou saténovou vestu. Pak začal králík z krychlové krabičky, ze které před chvílí vylezl, vytahovat nejrůznější bonbony a cukrátky a házel je na všechny strany. Kiara i Xandriela se smály a snažily se bonbony chytat. Kiara milovala tahle zábavná kouzla svého otce. Pokaždé přišel s něčím novým, co ještě nikdy neviděla, a pokaždé ji takové kouzlo nadchlo.

„To už je tolik hodin?“ podivila se najednou Xandriela. „Jeden večer si vezme Marli volno a ty tady takhle ponocuješ, Kiaro. Tak honem, šup nahoru a spát!“

„Ale mami...“ snažila se Kiara protestovat, její matka se ale zatvářila nekompromisně.

„No tak Kiaro,“ řekl Lean, „už je vážně dost pozdě a po tom dnešním výšlapu na Nebeskou věž si musíš odpočinout. Kdyby se to dověděla Marli, už by nám tě nikdy nepůjčila.“

„To tedy půjčila,“ ohradila se Kiara. „Je to jen chůva a vy jste moji rodiče.“

„No dobře, dobře,“ řekla Xandriela netrpělivě. „A my ti teď, jako tvoji rodiče, říkáme, že máš jít spát. Dej tátovi dobrou noc a já tě půjdu nahoru uložit.“

„Můžu si ještě chvíli hrát s loutkovým divadlem, mami?“ žadonila Kiara, zatímco jí Xandriela odestýlala postel. „Chtěla jsem si zkusit tu pohádku... legendu, co mi dneska na věži vyprávěl táta. Tu o Nebeské princezně.“

„Ty ale v divadle nemáš loutku Nebeské princezny.“

„To nevadí. Vezmu Pepinu a překouzlím jí vlasy na bílo.“

„Už bude jedenáct. Na ničení loutek budeš mít dost času zítra. Šup pod peřinu!“

Kiara měla v plánu vytáhnout loutkové divadlo potají, hned, jakmile ji matka políbí, zhasne světlo a zavře za sebou dveře. Usnula ale dřív, než stačila svůj tajný plán uskutečnit. Druhý den ráno byli její rodiče pryč.

Lyras Perelian a Selien Tesian byli nerozluční přátelé už od jedenácti let. V sedmnácti byli oba, jak se od nich ostatně očekávalo,

přijati na Univerzitu magických věd, a během těch pěti let zůstali nejlepšími přáteli i nadále. Možná přátelství ještě utužily jejich odvážné a pokrokové myšlenky, o kterých si většina lidí v jejich věku myslí, že jsou naprosto převratné. Oba dva navíc patřili k nejlepším studentům na Univerzitě. Tihle dva mladí čarodějové spolu neustále navzájem soupeřili. Jednou byl lepší Selien, podruhé zase Lyras, ale jejich skóre bylo stále téměř vyrovnané.

Byl horký letní den, oběma mladým čarodějům bylo dvaadvacet let, a leželi teď v trávě pod rozložitým kolivníkem na nádvoří Univerzity.

„Tak a máme to za sebou,“ řekl Selien. „Zvláštní pocit, vid’?“

„Ani ne,“ odpověděl Lyras. „Už mně to tam pomalu začínalo lézt krkem. Poslední rok jsem většinu profesorů učil spíš já, než oni mě. Nezdá se ti? Zůstal jsem tam prakticky jen kvůli diplomu. A ten už mám od dnešního rána, díky bohům, v kapse.“

Selien byl vysoký, štíhlý, měl velmi pohledně řezané rysy, do hladka oholenou tvář a plavé vlasy mu tvořily ležérní patku nad čelem. Lyras byl o něco menší než Selien, vlasy měl velmi tmavé, v týle svázané do krátkého ohonu a jeho rysy byly ostřejší. Nedávno si nechal narůst bradku a knírek.

„Ale, ale, pán je nějaký skromný, co?“ rýpl si Selien. „A kdo vyhrál první cenu za pokročilé přeměňování hmoty?“

„Tu jsi dostal stejně jen proto, že je tvůj tatík na Univerzitě rektorem. A hlavně jsem ti s tou závěrečnou prací dost pomohl.“

„To je urážka, pane! Pojd’te se bít, pokud nejste zbabělec.“

„Kdyby dneska nebylo takové vedro a kdybych nebyl tak líný, vaši výzvu bych bez okolků přijal, pane!“ řekl Lyraz.

Pak se oba dva dali do smíchu.

Tesianský palác patřil mezi pět nejkrásnějších panských domů v Erilianu. Nebo to alespoň tvrdil jeden erudovaný článek v architektonické rubrice Erilianských rozhledů, takže to musela být pravda. Nechal ho postavit Selienuv prapradědeček s výhledem na jihozápadní rameno Velké řeky a na ničem nešetřil. Stavba ze světlého kamene s velkými zdobenými okny, mnoha pokoji, ložnicemi a společenským sálem stála uprostřed nádherné rozkvetlé zahrady a působila impozantně. Přesto si zachovala útulnou a přívětivou atmosféru.

Lord Tesian seděl toho večera ve své pracovně za psacím stolem. Před sebou měl rozložený jakýsi dokument, dnes se ale na práci nedovedl soustředit. Bělovlasému muži menšího vzrůstu jeho výška nijak neubírala na důstojnosti ani na moudrosti, která z něj vyzařovala. Sundal si z nosu cvikr, odložil ho vedle kalamáře a promnul si unavené oči.

Někdo zaklepal na dveře.

„Dále,“ řekl Tesian a pohlédl na svého syna, který právě vešel do místnosti. „Co tě dnes tak zdrželo, Seliene?“ zeptal se lord.

„Promiň, tati, zmeškal jsem večeri, ale tak trochu jsme s Lyrazem slavili.“ Ze Selienu jen vyzařovala dobrá nálada.

„To samozřejmě chápu, hochu,“ řekl Tesian, který oproti svému synovi působil nezvykle vážně. „Také jsem slavil, když jsem si tehdy, před bohové vědí kolika lety, odnášel z Univerzity diplom a titul. Teď ale pojď se mnou nahoru, musím ti někoho představit.“

„Představit?“ podivil se Selien. „Zase nějaká návštěva z venkova?“

Starý lord neodpověděl, místo toho vstal od stolu, přešel pracovnu až ke dveřím a pokynul synovi, aby ho následoval. Vystoupali spolu po širokém mramorovém schodišti, kráčeli dlouhou chodbou, na jejímž konci otevřel Tesian dveře jedné z ložnic. Otočená zády k nim, mlčky zírající z okna ven do potemnělé zahrady, tam stála malá dívka s dlouhými tmavě rezavými vlasy.

„To je Kiara Arkandela,“ řekl Tesian tiše. „Dcera mého přítele a kolegy z Univerzity. Nedlouho po tom, co se narodila, stanovil mě Lean Kiařiným opatrovníkem pro případ, kdyby se jemu a jeho ženě něco stalo. Od teď bude náš palác jejím domovem. Pojď, synu, půjdeme na zahradu. Musíme dnes probrat ještě několik záležitostí a čerstvý noční vzduch nám udělá jen dobře.“

Banket absolventů Univerzity magických věd se konal vždy na začátku léta jako oslava ukončení studia jednoho ročníku. Kromě absolventů se zde sešla vybraná erilianská společnost a vůbec všichni, kdo ve městě čarodějů něco znamenali. Ve velkém salonu Univerzity, kde se banket konal, byla oslava už v plném proudu. Pánové v elegantních oblecích a bohatě vyšíváných vestách, dámy v dlouhých večerních róbách, pestrobarevná pera exotických ptáků ve složitých

účesech. Celou atmosféru dotvářel gejzír magických světél, která tančila ve vzduchu a tvořila duhovou podívanou.

Selien však stál poněkud stranou, dál od všeho dění, a třímal v ruce pohár s tmavozeleným nápojem, z něhož stoupala bílá pára. V tom se k němu davem prodral udýchaný Lyraz.

„Promiň, že jdu pozdě,“ řekl. Vytrhl Selienovi pohár z ruky a napil se. „Zdržel jsem se.“

„To nic, kamaráde,“ řekl Selien.

„Proč se tváříš jak sněhulák při oblevě?“

„Něco ti musím říct.“

„Tak povídej,“ řekl Lyraz, už o něco méně udýchaný. Pohár vrátil Selienovi prázdný.

„Dcera profesora Leana Arkandela je teď u nás v Tesianském paláci.“

„Vážně? A co tam dělá?“

„Nic. Jen stojí u okna a zírá ven do zahrady. Přišla totiž o oba rodiče. Můj otec se teď stal jejím opatrovníkem.“

„Jak to myslíš, že přišla o rodiče? Profesor Arkandel...“

„Á, tady jste, pánové!“ Jejich tichý rozhovor přerušil vysoký rozložitý muž s plnovousem a velkým břichem.

„Lorde Bearnele!“ pozdravil Selien. „Jaké milé překvapení.“

„Dobrý večer, pane Pereliane, pane Tesiane,“ řekl předseda Velké rady čarodějů. „Všude vás hledám. Tedy, popravdě řečeno, potřeboval bych si tady s panem Perelianem promluvit mezi čtyřma očima, jestli se pan Tesian neurazí.“

„Jistě že ne,“ řekl Selien a snažil se tvářit co nejpříjemněji. Bylo však vidět, že ho požadavek lorda Bearnela přece jen udivil.

„Výborně,“ řekl Bearnel a odvedl Lyraze kousek stranou. „Chtěl jsem si s vámi promluvit, pane Pereliane. Jménem Velké rady.“

Lyras nepatrně nadzvedl obočí.

„Totiž,“ pokračoval Bearnel, „jde o jednu poněkud delikátní záležitost. Tak tedy abychom se dostali k jádru věci... Vy jste vynikající čaroděj. Ne, netvařte se zbytečně tak skromně, je to pravda. Na váš věk je skutečně pozoruhodné, kam až dosahují vaše znalosti a dovednosti v magii. Velká Rada se usnesla, že byste to měl být právě vy, komu bychom měli nabídnout nečekaně uvolněné místo v Radě.“

„Nečekaně uvolněné místo po profesoru Arkandelovi?“

„Zprávy tohoto typu se po Erilianu, jak vidno, šíří rychleji, než dračí chřipka.“

„Já... Nevím, jestli můžu...“

„Jistě, že můžete. A vy, stejně dobře jako já, víte, že si Velká rada nemůže dovolit mít o jednoho člena méně. Je to tradice, na které stojí celá politika Erilianu. To místo se musí okamžitě obsadit stejně skvělým čarodějem, jakým byl Lean. A tím vy bezesporu jste. Berte to prosím jako první, a pravděpodobně také poslední příležitost ve vašem životě. Víte co to je, dostat se do Velké rady!“

Uběhly čtyři dny. Lord Tesian seděl ve své pracovně a usilovně psal jakýsi dlouhý dopis. Když někdo zaklepal na dveře, odložil brk a řekl: “Dále.“

Vešel majordomus.

„Lorde Tesiane, přišel za vámi příslušník Erilianské strážné gardy.

„Z jakého důvodu?“ Tesian se zatvářil udiveně.

„To neřekl, pane. Prý s vámi chce mluvit ve věci nejvyšší důležitosti.“

„Tak ať jde dál.“

Majordomus zmizel ve dveřích pracovny. Za chvíli vstoupil vysoký muž v bílo-modré uniformě se zlatými knoflíky na hrudi a s dlouhým pláštěm přes rameno. Srazil před lordem Tesianem podpatky a uklonil se.

„Pane,“ řekl hlubokým hlasem. „Přicházím, abych vám vyřídil velice smutnou zprávu.“

„Jakou zprávu?“ zeptal se Tesian tiše.

„Váš syn, Selien Tesian, byl dnes ráno nalezen mrtev. Je mi to nesmírně líto, pane.“

Příslušník gardy opět srazil podpatky, uklonil se a odešel.

Lord Tesian se zhroutil na podlahu a propukl v hlasitý pláč.

Z vraždy Seliena Tesiana byl obviněn jeho nejlepší přítel. Velká rada se ale nakonec rozhodla zprostit mladého čaroděje viny. Prý kvůli nedostatku důkazů. Ještě toho večera nasedl Lyraz Perelian na loď, která z Erilianského přístavu vyplula směrem na jihovýchod a zamířila ke vzdáleným a tajuplným zemím za obzorem. Od té doby o něm několik let nikdo neslyšel.

Kapitola první

ČERNÝ GRYP A JEHO PÁN

Blanitá křídla svištivě prořízla vzduch. Svislé zornice ve žlutých očích se zúžily. Šupinatý predátor zaměřil svůj cíl a rychlostí vystřeleného šípu vyrazil kupředu. Čelisti lemované dvěma řadami ostrých zubů sklapy. Nebylo úniku. Tlustá masařka Noarovi ještě několik okamžiků bzučela v tlamě. Jedno polknutí. Drak se labužnický oblízl dlouhým rozeklaným jazykem a zamířil dolů, k městu čarodějů.

Lord Tesian si mezitím s téměř posvátnou úctou k tomu slavnostnímu kusu oděvu zapínal poslední knoflík zlatě vyšivaného taláru z černého sametu. Oblékal ho jen třikrát do roka a pokaždé děkoval všem bohům, že má tu čest rektorský šat nosit.

Dva páry kopyt proběhly blátivou kaluží na lesní cestě a vyděsily šedého zajíce.

Jinxie seděla na jedné z mnoha zdobných židlí ve Ferialově sále, na sobě tmavofialový plášť, stejný, jaký měli i všichni ostatní studenti kolem ní. Blondřatá čarodějka se lehce nervózně a mírně podmračeně rozhlížela kolem sebe. Čekala totiž na někoho, komu držela místo vedle sebe a kdo už tu měl dávno být, ale (jako obvykle) má zpoždění delší než akademickou čtvrt hodinku.

Lord Tesian vystoupal po několika schůdkách na pódium, před zraky všech studentů a profesorů Univerzity magických věd.

Faras uháněl, co mu koňské síly stačily. Kaštanově hnědá hříva i tmavě rezavé vlasy urputně vlály. Obloukový most byl na dohled.

Někdo vyvolával jména. Jedno po druhém, podle abecedy. Studenti prvního ročníku postupně přicházeli k pódiumu v čele sálu. Rektor Univerzity stál ve svém zlatočerném taláru před obrovským oknem, ze kterého byl výhled na záliv a Smaragdové moře. Každému studentovi pověsil na krk stříbrný medailon na purpurové stuze.

Noar ze své dračí perspektivy konečně uviděl kaštanového koně uhánějícího přes most k hlavní městské bráně. Hnědák málem porazil hlouček lidí stojících u jednoho ze stánků na bleším trhu, což bylo způsobeno zbrklou neobratností jeho spěchající jezdkyňě.

K mé velké smůle začíná moje příjmení na písmeno A. K mé o něco menší smůle, která by se při troše dobré vůle dala nazývat štěstím, začínalo na písmeno A příjmení ještě dalších osmi studentů prvního ročníku. Měla jsem tudíž několik drahocenných minut k dobru, během kterých jsem se musela za každou cenu dostat od Obloukového mostu, přes centrum města až k Univerzitě magických věd.

„Kiara Arkandela.“

A nic. Ticho naplňující Ferielův sál od podlahy až po mohutnou klenbu. Nikdo ze studentů se nezvedl a nevystoupal na pódium. Jinxie se nasupeně rozhlížela na všechny strany, div si nevykroutila krk.

„Je zde slečna Kiara Arkandela?“

Těžké dveře mocně zaskřípaly.

„To jsem já.“

Vklouzla jsem do sálu, rozpačitě se zubící. Slavnostní fialový plášť jsem si oblékala ještě cestou k pódiu. Stovky očí visely na mém křečovitém úsměvu a rudnoucích tvářích. Když už jsem si myslela, že to dopadne dobře, zamotala se mi bota do lemu pláště, a já se před rektorem málem natáhla. Naštěstí jsem jen trochu zavravorala. Přemýšlela jsem, jak je možné, že se někdo dokáže znemožnit během jedné minuty tak důkladně, zrovna když vás sleduje celý sál nacpaný lidmi.

Konečně jsem před lordem Tesianem poklekla, aby mi na krk pověsil stříbrný medailon. Na kruhovém přívěsku byl vyražen drak držící ve svých spárech přesýpací hodiny – symbol Univerzity magických věd.

„Pozdě, ale přece,“ pošeptal mi rektor, když se ke mně sklonil. Cítila jsem, jak se mi ruměnc rozlévá po celém obličejí. „Jsem na tebe moc hrdý. A z toho zaškobrtnutí si nic nedělej.“

Lord Tesian se ke každému studentovi na Univerzitě nechoval jako hodný strýček. Jenže pro mě měl jistou slabost. Aby taky ne, když mě posledních dvanáct let vychovával jako vlastní dceru.

„Díky, Tesi,“ řekla jsem tiše a rychle jsem se posadila na své místo. Hned mi bylo mnohem lépe. Po mně přišla na řadu Jinxie a ostatní studenti. Všichni zvládli imatrikulační ceremonii bez jakéhokoli zaváhání.

Po obřadu se všichni vyhrnuli z Ferialova sálu na prostorné univerzitní nádvoří, z jehož středu vyrůstal košatý kolivník. Venku bylo krásně, všude stály hloučky studentů, jejich rodičů a profesorů. Dráček Noar, který na mě během imatrikulace čekal na jednom z chrličů, teď elegantně sletěl dolů a usadil se mi na rameni.

„Pokud bys někdy někam přišla včas, asi bych se začala bát o tvé zdraví,“ rýpla si Jinxie.

„Byla jsem se jen na chvíli projet. Vyvenčit a provětrat zvířectvo. A tak nějak jsem při tom trochu zapomněla na čas.“

„Ty na čas zapomínáš vždycky. Kdes nechala Farase?“

„Poslala jsem ho domů. Trefí tam sám a tady by se nudil.“

„Jdu najít umývárnu.“

Šla jsem taky. Stály jsme vedle sebe před zrcadlem. Jinxie, moje nejlepší kamarádka – dlouhovlasá blondýna se skřítkovským obličejíkem, a já s mými tmavě zrzavými kudrnami okolo celé hlavy. Když jsme pak vyšly zase ven a namířily si to přes nádvoří k hlavní bráně, všimly jsme si hloučku starších studentů. Mávali na nás a přihloupě se šklebili.

„Co po nás chtějí?“ ptala se Jinxie.

„To hned zjistíme,“ řekla jsem, když jsme došly až k nim. „Co si přejete, pánové?“ zeptala jsem se co nejsuverénnějším způsobem.

„Viděli jsme vás na přijímací ceremonii,“ řekl světlovlasý dlouhán.

„Ono tam ani moc dobře nešlo nás nevidět,“ opáčila Jinxie. „Přijímací ceremonie není příliš soukromá záležitost.“

„Nechtěly byste dneska večer přijít do hospody U Malého mostu?“ zeptal se dlouhán a usmál se. „Já a většina lidí z našeho ročníku tam vždycky první den školy chodíme, abychom se napili na šťastný nový školní rok. Co vy na to, dámy? A vezměte na vědomí, že prváky většinou nezveme,“ dodal dlouhán a my se na sebe s Jinxie podívaly.

„V tom případě se s tím zvaním prváků nemusíte obtěžovat ani tentokrát,“ řekla jsem a obě jsme sebevědomě odkráčely.

„Půjdeme tam?“ zeptala se Jinxie, když jsme vyšly hlavní bránou z Univerzity ven.

„Jasně, že jo,“ řekla jsem a ušklíbla se. „Nemohly jsme ale přece po jejich milostivém pozvání hned tak vděčně skočit.“

Z hlavní brány Univerzity jsme vyšly ven na Šafránovou ulici a zamžouraly do slunce, které nás na chvíli oslnilo. Přesto, že už pomalu začínal podzim, bylo ten den skutečně překrásně, takže jsme si sundaly školní pláště. Šafránovou ulicí, podél jejíž jedné strany stály budovy komplexu Univerzity, jsme se vydaly doleva. Ulice nás dovedla až na Osmisměrné náměstí, z jehož středu se majestátně tyčila Nebeská věž. Toho dne tam bylo ještě víc lidí než obvykle, protože se na náměstí zrovna konal trh, a ten vytáhl většinu obyvatel Erilianu z pohodlí jejich domů.

Proplétaly jsme se mezi stánky s ovocem, zeleninou, bylinkami, cetkami z barevných korálek, krásnými látkami i plazy naloženými v lihu. Na Osmisměrném náměstí se v den trhu dalo koupit prakticky cokoli, na co si jen člověk vzpomněl.

„Džinové! Nej kvalitnější džinové!“ vyvolával shrbený stařík v turbanu, který stál u malého stánečku vedle kašny. „Prodáváme v lampách či ve flakónech. Přistupte blíže, milé slečny! Pohleďte na moje prvotřídní zboží!“

„Ne, díky,“ řekla Jinxie a šly jsme dál. „My jsme jednou džina měli a nejdřív to bylo fajn. Pomáhal v domácnosti, chodil na nákupy a tak. Pak se ale zbláznil a udělal nám z domu kůlničku na dříví. Nakonec se vcucnul do lahvičky od šamponu a nemohli jsme ho dostat ven. Když jsme za něj chtěli zpátky peníze, byl ten prodavač už samozřejmě i se svým stánkem pryč.“

Konečně jsme se promotaly až k Lordské třídě, hlavní ulici Erilianu, která se táhne od Obloukového mostu a Gryfonské brány přes celé město. Přešly jsme na druhý chodník a vydaly se po té široké ulici dolů směrem k přístavu. Prošly jsme kolem krásné budovy Erilianského divadla, minuly výlohy módního domu Jasper & Kerlof, pak kolem krámků s magickými kameny, drahokamy a křišťálovými koulemi. Všude bylo toho dne tolik lidí, že jsme téměř každých pět metrů do někoho narazily a každých deset metrů zas někdo narazil do nás.

„Dáme zmrzlinu?“ napadlo mě, když jsme prošly kolem pestrobarevné výlohy vyhlášené cukrárny. Nad jejím vchodem visela cedule s nápisem *Marcipánov – čtyři sta let sladké tradice*.

„Dobrý nápad,“ souhlasila Jinxie a zapadly jsme dovnitř. I tady bylo příšerně narváno a manželé Efilesovi, kterým cukrárna patřila, měli plné ruce práce.

„Co si dáte, slečny?“ zeptal se vždy dobře naladěný a usměvavý pan Efiles.

„Dvě točené do kornoutku prosím,“ řekla Jinxie.

„Jakou příchuť ráčíte?“

„Pro mě čokoládovou a kamarádka chtěla třešňovou, vid', Kiaro? Probud' se, už jsme na řadě, Kiaro! Jakou chceš zmrzlinu?“

„Cože? Aha, pardon. Třešňovou, prosím.“

Na chvíli jsem přestala vnímat své okolí, jak se mi to občas stávalo. Právě jsem se totiž zaposlouchala do hovoru dvou čarodějek středního věku, které stály ve frontě za námi.

„...A pak jsem jí řekla, že takhle by to dál nešlo, že už toho mám právě akorát tak dost,“ říkala jedna.

„To jste udělala moc dobře, má drahá. Služebné jsou den ode dne drzejší.“

„No a už jste to slyšela? Prý že se v Erilianu po dlouhé době zas objevil Lyras Perelian.“

„Ten podivín, který trajdá, bohové vědí kde, po zemích za Smaragdovým mořem?“

„Přesně ten. Prý se před nějakými deseti nebo patnácti lety, teď nevím přesně, najednou sebral a odplul odsud pryč, někam na jihovýchod. Jen tak, z ničeho nic. A teď je najednou zase zpátky.“

„Vážně?“

„No jistě. Ale nikdo toho o něm moc neví. Skoro s nikým se nestýká a říká se, že...“

Zbytek jejich hovoru jsem už neslyšela, protože mi Jinxie strčila pod nos kornout s třešňovou zmrzlinou. Zaplatily jsme a vyšly z přeplněné cukrárny na ještě přeplněnější Lordskou třídu.

„Kiaro!“ vyjekla Jinxie a zběsile mě tahala za loket. „Podívej se!“

„Co děláš, prosím tě? Málem jsi mi tu zmrzlinu vyrazila z ruky.“

Jinxie ukazovala na plakát, který visel na pouliční lampě. *Erilianské divadlo uvádí operu ZLATÉ PERUTĚ*, hlásal nápis, pod kterým se vyjímal portrét jakéhosi mladého zpěváka v kostýmu rytíře ve zlatém brnění.

„Toho zlata je na jednom plakátu trochu moc, nezdá se ti?“ prohodila jsem s úsměvem.

„To je Arnel Chriswin!“ řekla Jinxie obdivným hlasem a zpražila mě pohledem.

„Kdo?“

„Nejmladší a nejslavnější operní zpěvák v Erilianu přeci.“ Hleděla na plakát téměř nábožně.

„Vždyť víš, že opera není zrovna můj šálek čaje, Jinxie. O zpěváky se moc nestarám.“

„Už jsem ti o něm určitě říkala. Párkrát jsem se s ním potkala v divadle na naší zkoušce se sborem. Je báječný. Dokonce mě pozdravil. A zpívá tak nádherně...“

„Hm, to je teda skvělé.“

Jinxie už od malička krásně zpívala. Když jí bylo třináct let, vzali ji do sboru Erilianského divadla. Já jsem však její pobláznění operou ani oním zpěvákem z plakátu nesdílela.

Došly jsme až do přístavu a posadily se na okraj dlouhého dřevěného mola. Původním záměrem bylo dojít si tu naše zmrzliny. To se ovšem podařilo jen Jinxie. Noar, stále sedící na mém rameni, totiž ohnivě pčiknul a moje třešňová se v kornoutu rozpustila.

„Jak se těšíš na zítřek?“ zeptala se Jinxie. Zíraly jsme na moře a kotvící plachetnice, pozdně letní slunce nás hrálo.

„Jsem fakt zvědavá,“ řekla jsem a pomyslela na první den vyučování, který nás čekal. Větší zvědavost ale ve mně momentálně probudil útržek rozhovoru, který jsem před chvílí zaslechla v cukrárně. „Jinxie, slyšelas někdy o Lyrazi Perelianovi?“

„To jméno mi něco říká, ale teď nevím. Proč?“

Pověděla jsem jí, o čem se bavily ty dvě čarodějky.

„No jasně. Něco takového jsem už myslím taky zaslechla,“ řekla Jinxie a dala si do pusy poslední kousek kornoutu. „Asi od tety. Ten Perelian je prý tak trochu pošuk nebo co. Říká se, že ovládá nějakou divnou a ne úplně čistou magii. Hodně se prý učil na cestách po jihovýchodních zemích, daleko od Avalonie.“

Zadávala jsem se na moře a povzdechla si.

„Ach jo, Jinxie, jak ráda bych někam jela některou z těch lodí. Pořád příplouvají a odplouvají a já se ještě nikdy nikam nepodívala. Ty země na jihovýchodě musí být úžasné.“

„Všechno, na co si jen vzpomeneš, máš tady v Erilianu. Proč se někam harcovat lodí, když stejně všechny nakonec zamíří právě sem k nám.“

Už od malička jsem se chtěla podívat za obzor Smaragdového moře. Byl to můj sen, ale starý Tesi by mi nikdy nedovolil, abych

takový výlet podnikla. Když jsem byla malá, bylo mi možná nějakých sedm osm let, dostala jsem jednou jako dárek ke svátku Zimního slunovratu knížku, která se jmenovala *Pohádky z předalekých zemí za mořem*. Byly v ní krásné barevné ilustrace a já ji četla stále dokola a dokola. Od té doby se chci do těch *předalekých zemí za mořem* podívat.

„V kolik se večer sejdem?“ zeptala se Jinxie.

„Sejdem?“ Zas jsem byla duchem jinde. Stále jsem koukala na moře a přitom jsem si pohrávala s náramkem ze zelených kamínek, na kterém visel malý zlatý přívěšek. Byla to má jediná památka na rodiče. Když se přívěšek otevřel, začala hrát tichá cinkavá melodie a uvnitř se roztančila titěrná panenka.

„Jdeme přece k Malému mostu. Zvali nás tam ti třetí.“

„No jo... vlastně.“

„Nebo tam nechceš?“

„Ale jo, koukneme se tam.“

„Nebyli špatní, vidě?“ zeptala se Jinxie šibalsky.

„Kdo? Ti kluci? No nevím. Přišli mi jako přerostlí pubertáci, kteří si o sobě až moc myslí.“

„Ale hezcí byli, to musíš uznat.“

„Nebyli oškliví. Já mám ale radši, když chlap vypadá jako chlap a ne... *takhle*.“

„Když ty jsi moc vybírává.“

To měla pravdu. Jsem vybírává, ale to je tím, že se v mém okolí nevyskytuje nikdo, kdo by se alespoň vzdáleně přibližoval mé představě. Jenže ani já sama přesně nevím, jaká ta *má představa* vlastně je. Už jsme to téma s Jinxie probíraly nesčetněkrát. Poprvé jsem se

zamilovala, když mi bylo devět let, do spolužáka ze základní čaroškoly. Namáčel mi copy do zeleného nesmytelného inkoustu a já ho za to zaklela tak, že mu z nosu tekly proudy fialových nudlí. Tesi pak za mě musel jít orodovat k řediteli.

„Takže třeba v osm?“ zeptala se Jinxie.

„Tak jo, v osm.“

„A kde vlastně ta hospoda je? Ještě nikdy jsem tam nebyla.“

„Já taky ne, ale myslím, že vím, kudy se tam jde. Není to přímo na Erilianském ostrově. Musíme projít Erikorskou čtvrtí až k severovýchodnímu ramenu řeky. Ta hospoda je na druhém břehu.“

„Projít Erikorem?“ podivila se Jinxie. „Ale nebude to nebezpečné, až se budeme vracet za tmy domů?“

Erikor je jedna menší čtvrť, která je trochu jiná, než zbytek Erilianu. Většinou se člověk všude dostane po ulicích, kde chodí plno lidí, kolem jsou veliké a okázalé domy a paláce. Erikor je nejstarší část města, kde se oprýskané domky mačkají jeden na druhý, uličky jsou tam křivolaké, úzké, temné a, jak říká Tesi, stahují se tam různé podivné existence, umělci a blázni. Člověk se tam, hlavně v noci, může snadno ztratit.

„To bude v pohodě. Sejdeme se v osm třeba u Ferialovy sochy.“

„Dobře,“ souhlasila Jinxie. „Snad to spolu najdeme.“

„Tak ahoj večer.“

Když jsem dorazila domů, našla jsem Tesiho ve skleníku. Bylo to jeho oblíbené místo, kde sedával v ratanovém křesle mezi palmami a